

prosinec 2011

Trampský občasník pro (nejen)
západní Kanadu a USA
Adresa: Aleš Klestil
2645 James Island Road
Saanichton B.C.
Canada V8M 1V4
Tel.: 250-544-0909
Nová adresa: stopa@telus.net

Trampské Říjnové Díkůvzdání na Bush River

Léto uteklo jako voda v řece a blížil se podzim. Vzhledem k tomu, že tento rok byl Celosvětový potlach v červnu, nekonal se potlach Vancouverských, pořádaný obvykle v květnu.

Koncem léta u nás začal zvonit telefon. Jako první volal Tom a ptal se, jestli děláme slezinu na Bush River v říjnu, protože v ten weekend, na Díkůvzdání, chtěli oslavovat narozeniny Světlany u Říši v Coalmontu. Ujistila jsem ho, že nic nechystáme, to jsem netušila, že hned druhý den zavolá Bublina, který vlastně celou akci uvedl do pohybu! Říkal, že bychom se měli sejít na Bush River, že tam zbylo plno dřeva po Celosvětovém potlachu a je škoda ho tam nechat na spálení nějakým lovcům. Slovo dalo slovo a už se hrnuly telefonáty ze všech stran. Samozřejmě je, že nikdo nemusí nikoho přemlouvat, aby jel na Bush River. Máme všichni to krásné místo zapsané v srdcích a tak jsme jen popoháněli čas, abychom už mohli vyjet.

Sledovala jsem počasí na PC už týdny dopředu a vypadalo to, že Manitou nám bude nápomocen a bude hezky. Protože to je weekend Díkůvzdání, tak jsme se tak nějak předběžně dohodli, že každý něco přiveze, abychom si udělali společnou hostinu.

Vyjeli jsme s Jerrykem ve středu navečer a na Valenciennes canyon camp jsme dojeli za tmy asi v deset hodin večer, mohu podotknout, že za celou cestu jsme nepotkali ani jedno auto, ani živého človíčka, medvědy, zkrátka byli jsme v té divočině úplně sami. Zajeli jsme v campu pod strom, protože celou cestu lilo jako z konve (pak věřte meteorologům) a já se snažila usnout, ale znáte to, pod stromem prší dvakrát, tak jsem se moc nevyspala. Ráno jsem se podívala z postele ve vanu na most přes Valenciennes River, který byl sotva vidět jak lilo a říkala

jsem si, no to nebude moc pěkné, nicméně jsme se nasnídali a sjeli dolů na Bush River.

Nejprve jsme si řekli, že postavíme stan, abychom měli přístřeší a teplo v kamínkách. Zatím co Jerry hledal po lese kůly na stan (které tam vždycky nechává), jsem si řekla, že přičaruji sluníčko a teplé počasí. Stoupla jsem si na cestičku, dívala se k nebi a soustředovala všechnu svoji energii, zařikávaje dešť a zimu. Chvilí jsem tam tak stála a ejhle začalo to pracovat.

Mraky se roztrhaly a sluníčko vystrčilo nos a svými paprsky zahřívalo údolí. No mohlo to být také tím, že bylo skoro jedenáct dopoledne a staré přísloví říká, že jedenáctá rozhodne. Ať to bylo jak bylo, hlavně, že se udělalo hezky! Dostavěli jsme stan, zatopili a čekali na příjezd kamarádů. Jako první se přihnul Škrk se svou psí smečkou. Pejsánci byli tentokrát šťastní, protože měli celou Bush River jen pro sebe, neobjevil se žádný nepřítel v podobě větších psů. Ve čtvrtek už nikdo jiný nepřišel. Jerry se Škrkem stavěli jeho stan a já courala sama okolo řeky, obdivovala (po kolikáté už) tu krásu kolem sebe, ale jen do doby, než jsem v písku přišla na stopy od grizzlyho. Byl tam zřejmě ve čtvrtek ráno, protože stopy byly čerstvé, ještě nesmyté deštěm. Asi si pochutnával na kokanees, kterých v řece bylo plno. Hned mě přešla nálada toulat se sama po okolí, ale ještě jsem si doběhla pro foťák, abych si ty stopy vyfotografovala.

Ze čtvrtka na pátek v noci zase lilo, ale opět jako den předtím, kolem jedenácté hodiny se rozzářilo sluníčko a byl nádherný den. V pátek se celý den sjížděli kamarádi a hned bylo veseleji. Na fleku po Celosvětovém potlachu zbylo hodně dřeva, které

Ivan, Borek a Kudrna převezli na naše staré potlachoviště, kde jsme se večer všichni sešli. Hrál a zpívalo se až do ranních hodin. Bylo to pěkné zase být dohromady s kamarády. Dohodli jsme se, že hostinu k Děkuvzdání uděláme v neděli odpoledne.

Sobotní ráno bylo nadherné, modrá obloha, pár mraků, jen mlha se líně převalovala po okolních kopcích. Přes den si hodně kamarádů vyjelo, nebo vyšláplo do okolí, největší parta, kterou zorganizoval Tom a Světlana, se jela podívat na Icefall Brook. Jeli dvěma auty, Jindrovým a Samovým. Místo na 13-tém km, přes které se nedalo projet v době Celosvětového potlachu už bylo vyschlé a v pořádku, mohli tedy pokračovat v cestě dál nahoru. Výmoly v místech, kde kdysi tekly potoky, horko těžko překonávali. Dojeli k Mons Creeku, přes který byla položena fošna. Všichni jí přešli v pohodě, jen Tom, který šel jako poslední, štěstí neměl. Fošna se mírně prohnula a Tom se ocitl v ledovém

kořením a musím říci, že výsledek byl vynikající! Vašek umí!!!!

V neděli dopoledne jsme se dali do přípravy společné hostiny. Lenka s Námořníkem přivezli doma vypěstované brambory, mrkev a žlutoučká vajíčka od domácích slepiček na bramborový salát, který jsme udělali do velkého lavoru. Pavla přivezla výborné brusinky, měli jsme i pumpkin pie se šlehačkou, prostě každý donesl něco na náš stůl hojnosti! Já jsem přivezla asi 10 štrudlů. Máme na zahrádce dvě malé jablůňky, které mají spoustu jablek a v poslední době jsem nedělala nic jiného než pekla štrůdly! Zkrátka byla to parádní hostina, sešlo se nás 42, jedlo se na etapy, jak kdo přišel a také jak se dopek ten který krocan. Sluníčko svítilo jak se patří, stromy

zářily podzimními barvami a nám všem bylo v tom malebném místě nádherně.

Večer jsme opět zasedli k ohni a prozpívali jsme se do ranních hodin, tedy alespoň někteří z nás.

V pondělí se většina kamarádů rozjela domů a už nás zbylo jen pár. Dlouhej Jirka s Evou, Pepík Tajbl, my dva, Honza a Škrk, Sally a Vítek. Sedli jsme si k malému ohýnku, ale začalo pršet, tak jsme se přestěhovali do našeho stanu. Poslouchali jsme překrásné písničky zpívané medovým hlasem Dlouhého Jirky, za doprovodu Pepíka Tajbla a bylo nám dobře. Přála jsem si, aby noc nekončila, ale bohužel únava z předchozích nocí prosezených u ohně až do rána, udělala své a tak jsme se odebrali spát.

Ráno po probuzení jsme zabalili stan a loučili se. Bylo nám smutně i vesele zároveň. Smutně proto, že se nám nikomu nechtělo domů, do všedních dnů a vesele, že jsme si všechno spolu náramně užili a už teď se těšíme na další setkání.

Odjížděli jsme odpočatí s báječnou náladou po weekendu prožitém v kruhu kamarádů. Nebyl to jen můj dojem, stačí se podívat na fotky a uvidíte stejný pocit v tvářích všech kamarádů!

Tak zase někde, hlavně brzy a všichni! Ahoj!
Madla a Jerry, Calgary, Alberta (foto Věra)

potoku až po krk, duchapřítomně drže svůj foťák nad hlavou. Jerry, který viděl jak se Tom topí i s drahým foťákem, tam skočil také, pomoci kamarádovi. Bylo to od něj velké sebezapření, za normálních okolností neskočí do vody která nemá alespoň 28°C. Jestě že Jindra a Sam měli v zásobě šaty, tak se kluci převlékli a pokračovali dál v cestě. Šoféři se nenechali odradit a projeli potok na druhou stranu a jeli ještě další kilometr. Zaparkovali na odbočce na Icefall Brook lodge. Parta přešla dvě klády přes Icefall Brook a po druhé straně proti proudu potoka pokračovala zarostlou stezkou, až došli těsně pod vodopády do údolí, které končilo třemi skalními útesy. Z útesů tekly jenom tři ze sedmi vodopádů. Nejvíce vody je tam v létě, když tají ledovce. Všichni se večer vrátili v pořádku do kempu a dlouho do noci nám o svých zážitcích vyprávěli.

V sobotu večer Vašek namarinoval všechny tři krocany, vypadal u toho jako chirurg při práci, každá injekční stříkačka musela přijít na určité místo. Naočkoval do nich olej s nějakým

Proč

Ahoj kamarádi

Před dvěma léty, když jsem byl v Praze, tak se do mě pustil Paddy - co prý mám proti tomu Trampskému muzeu. Nevěděl jsem v tu chvíli co mu mám na to odpovědět, protože mě trochu překvapil, ale když se do mne pustil loňský rok Kadýleek, kterého celá ta akce nadchla, tak jsem začal o tom trochu uvažovat a jediné co mě dosud napadlo je, že to není tramské.

Tady ale začíná problém, který ve mně hlodá již delší dobu. Co je a co není tramské? Kdo je to tramp?

K trampingu se hlásí hromady lidí, kteří o základních myšlenkách trampingu nemají potuchy.

Z druhé strany je hodně lidí, co pro tramping hodně udělali ale při tom nikdy trampy nebyli, a kdybych se je opovážil tak nazvat, tak by se cítili uraženi (viz Foglar).

Mít vilu na Červánku, před kterou stojí naleštěná Toyota, mi také moc tramské nepřipadá a ani fakt, že dědeček majitele na tom fleku před lety stanoval, nic moc na věci nemění.

Všechno to bude asi tím, že časy se mění a původní tramp, který kdysi spával pod širákem, stárne a pohodlní.

Manželka, která s trampingem neměla nic společného (před tím než se navlékne do nejmodernějších maskáčů -150\$ od kusu), si dupne a tak se zakoupí caravan nejlépe s lednicí, aby to pivo bylo dobře vychlazené, a z toho, který si kdysi říkal tramp, se stává praďour s tramskou nostalgii.

Tady mluvím z vlastní zkušenosti.

Z potlachů se stávají mega-projekty, nejlépe když jsou vysílané televizi a stopaři se neberou, protože by mi mohli zaneřadit auto.

Slovo tramp má u huby kde kdo, ať už je to dechovka hrající Mottlovy písničky anebo Česká televise, která se snaží dělat tramské porady (stačí se podívat na internet)

Odmyslíme-li si to velké slovo Tramp-tramský, tak zjistíme, že to v podstatě o trampingu není.

To samé mi připadá u Tramského muzea, nebo u potlachu u Kinských.

Možná že by bylo lepší nazvat celou akci "Okno do lesa" nebo podobně a nechat na lidech, aby sami posoudili, jestli to

tramské je nebo není.

Bylo by však dobře se přidržit základních tramských pravidel a možná že časem se z této akce stane něco, co podchytí mladou generaci, která se od nás zásluhou našeho praďouření odvrací?

Jednou ze základních myšlenek mezi trampy je však tolerance, a tak Vás nemíním zrazovat od vašeho konání.

Teď však ještě vysvětlení - co pro mne znamenal Tramping.

PROČ

Proč trampem jsem,
pro jasné noci pod hvězdami,
pro vysoké letní nebe,
pro malý oheň pod sosnami,
pro kamaráda vedle sebe,
pro krásu letních večerů,
pro mlhy, táhnoucí se z lesů,
pro fialovou barvu vřesu,
pro zpěv a švitoření ptáků,
pro hvězdy nad hlavou,
pro kouzlo táboráku -
pro tohle všechno, mladí kamarádi,
já rád vzpomínám na své mládí...

OSAMĚLÝ VLK, T.O. WAILLING VALLEY

Tuto básničku jsem si coby kluk vystříhl z Obrany lidu někdy v šedesátých letech a od té doby se mnou cestuje nalepená v mém cancáku, aby mi připomínala o co se jedná

Ahoj Pedro (Francie)

Výborně, Pedro!

Neudržel jsem se a zneužil "služebního postavení" ve Stopě (samozřejmě s Pedrovým svolením), házím tímto k Pedrovým nohám pomyslný širák plný chvály a uznání. Proč? Poněvadž jeho článek je skutečným vyjádřením nitrných pocitů, nikoliv toho, co se "sluší" psát. Díky za příkladnou upřímnost!

Praďour Zd.

Popotlachové rozjímání

Na Bush River bylo pěkně co si budem říkat,
jak začalo tak skončilo, nemá cenu vzlykat.

Bavili se všichni skvěle a teď říkám rázně,
že to byly na psychiku nejskvělejší lázně.

Dohromady sami sobě žáci nebo kantoři,
chvíli zase pacienti a zároveň doktoři.

S každého co všimnul jsem si, opadala starost,
vidět v očích dědků oheň, byla velká radost.

když si vlajku zazpívali zalomili palce
tak se všichni rozutekli, zmizeli zas v dálce.

Jedni chytanou druhou mízu druhí nemaj štěstí,
jeden osud naděluje, některým dá pěstí.

Kdyby bylo v mojí moci zařídil bych povinně,
aby ti co trempovali byli v první skupině.

Běhali by bez problémů po přírodě volně,
zdraví, štěstí rozdávali, měli ho i v torně .

Realita je však jiná, všichni stále starší,
opět potlach? Straší v hlavách! Dožijeme další?
Ať se všichni zmátoříte, nejste vzhůru bradou,
dal bych vám všem nezávazně jednu radu malou.
Menší fajfka, menší pivo, starým trampům svědčí,
s větší vůlí, delší chůzí, mladé borce předčí.
Tak ať všichni vydržíme, nezačneme „scházet“,
po letech ať zase máme kdy a kde se scházet.

Ahoj Nafťák

Listopad 2011

Karel Reinisch, zvaný Redy

Devátého září zemřel v nemocnici po dvou-týdenním boji o život Karel Reinisch zvaný Redy. Byl zavražděn na Mariachi festivalu v Guadalajaře v Mexiku. Jel tam na festival a našli ho s dírou (tržnou ranou) v hlavě a

zbitého na ulici. Po čtrnácti dnech zemřel v nemocnici na následky zranění.

Redy byl v zámoří žijící pražský trampský muzikant, mj. bývalý manžel Zuzany Reinischové - Maťákové. Zuzana na něho vzpomínala pěkně i tehdy, když se rozešli. Zuzana pak zpívala a hrála s Pavlem Tumpachem - Maťákem, natočili i nějaké CD.

Redy odjel za romantikou do Kanady a usídlil se v Mont-realu. Pobyl tam pár let a asi zjistil, že to není ta pravá romantika a tak se vydal na cestu na Západ do Calgary v provincii Alberta. Jeho život určitě nebyl lehký, zůstal sám a stal se z něho samotář. Nikdy ho však neopustila láska k hudbě. Vlastnil dvě banja, několik kytar, vihuelu a gittaron. Na všechny nástroje uměl překrásně hrát. Občas chodil hrát do hospody mezi Calgarské trampy, kde ho začali přezdívat Willy Nelson. Později hrál s kamarádem Tonym, který byl na vozíku. Jezdili po různých festivalech v Albertě a Britské Columbií, odkud si

vždy přivezli nějaké uznání.

Redy měl lidi mající co činit s muzikou rozdělené na ohníčkáře a kovbojíčky. Často jsme spolu dlouho vyprávěli, kam jsme kdo doma jezdil a tak jsme zjistili, že jeho srdeční záležitost byla Berounka. To byla jeho zamilovaná řeka. Když jsme občas letěli domů, chtěl po nás, ať mu přivezeme něco z Berounky, kamínek, trochu vody, cokoliv.

Během času se Redy začal učit španělsky a dotáhl to tak daleko, že měl před zkouškami na státnici. Vedla ho k tomu láska k Mexiku a láska k mexické hudbě. Jezdil do Mexika a vždycky se vrátil domů nadšený. Osud mu však nebyl milostivý, jednou v zimě upadl a zlomil si loket na levé ruce a tím skončila jeho největší láska, hraní na kytaru. Měl několik operací, ale už se nepodařilo rozhybat prsty natolik, aby mohl hrát. I tak se nevzdával, opatřil si vihuelu a gittaron a učil se hrát na tyto nástroje.

Ze své poslední cesty do Mexika se již bohužel nevrátil. Zbývá nám jen vzpomínka na dobrého kamaráda a výborného muzikanta. Doufám, že Redy tam nahoře již sedí v kruhu "rodinném" s našimi dalšími kamarády a že až se setkáme, nám zahraje svoji milovanou "Berounku".

Madla a Jerry

Calgary, Alberta

Světlaný narozeniny

V polovině října se sjelo 31 kamarádů u Říši a Meruňky na Coalmontu, oslavit Světlaný kulatý výročí. Ani jí nechceme tu 50tku věřit, spíše máme podezření, že jí žádají v baru o ID ! S úzkostí jsme celý týden sledovali předpověď počasí, nebyla valná.....ale na štěstí se weatherman opět zmylil a tentokrát jsme se vůbec nezlobili. Stůl se prohýbal pod do-

brotami, které Světlana postupně přinášela do placu a pilné

kamarádky se ujal poslední příprav k hostině. Dobra a Tony se dali do vaření guláše. Moc se jim povedl a každý se jen olizoval a chodil si pro nášup. Žrout se opět blýskl "svařákem", který vždy pomůže přetrvat chladné noci v přírodě.

Teplota klesla na našich teploměrech na -6°C , i když přes den nás sluníčko příjemně hřálo. Večerem často zněla naše oblíbená znělka "Po kalíšku", takže mezi zahříváním zevnitř chutným mokem a teplem od plápolajícího ohně jsme chladno lehce překonali. Bobin opět všechny rozveselil básničkou a vtipným dárkem pro oslavenkyni, prostě "umí !". Hraní a zpěv chvílemi vystřídal vyprávění vtipů a jestli je pravda že smích léčí, tak si na nás bacily hned tak nepřijdou! Měsíček nám k tomu veselání jasně svítal a obloha byla plná hvězd, což je pro nás z města zážitek. Prostě perfektní víkend. Díky všem, co se o to zasloužili.

Věra (foto Věra)

Z prad'ourových pamfletů: Užitečnost trampských (i ostatních) medií a jiné úvahy

Chtěl jsem původně článek nadepsat „užitečnost Stopy“, ale s tím by skromný „šéf“ nesouhlasil s výtkou nepřiměřené reklamy.

My, co se považujeme za trampyno - u mne (*a nejen u mne*) už jde téměř o čas minulý....., si zcela logicky rádi přečteme každou zmínku o trampingu nejen v trampském, ale i v kterémkoli jiném tisku.

Někdo to prostě přelouskne, akceptuje, přejde, zapomene....., jiný se nad obsahem hlouběji zamyslí a buď kladně nebo záporně na něj případně reaguje - článek v něm vzbudí nějaké emoce. Pokud si někdo (jako já) není moc jistý v definici tohoto výrazu, vězte, že Wikipedie nás o emocích poučí, že m.j.
jde o psychologické procesy, zahrnující subjektivní zážitky libosti a nelibosti..... vedou k zaujetí postoje k dané situaci. Emoce se poměrně snadno přenášejí na ostatní (panika, pláč na pohřbech, neutišitelný smích apod.)

Nepředpokládám, že stavy vyjmenované v předchozí závorce nastanou po přečtení mých pindů ve Stopě, ale když tu vědecktina přelopatím do člověčiny, nazval bych emoce citovými reakcemi na nějaký podnět, přičemž opakem emocí bude asi lhostejnost.

Řekl bych, že správný tramp (který to ale asi je, co?) by neměl postrádat tzv. *Emoční inteligenci*, což je „*schopnost zvládat své emoce a vcítit se do emocí ostatních, resp.schopnost přizpůsobit své jednání na základě emocí jiných*“, což je asi vědeckým synonymem toho (žel ne úplně vždycky) trampského smyslu pro pochopení názoru kamaráda.

Tisk je prý sedmou (nepočítal jsem je) velmocí. Faktem zůstává, že veškerá media ovlivňují – třeba i podvědomě i ty, kteří si jakékoliv ovlivnění nechtějí připustit .

Projevem nesouhlasu s přečteným článkem bývají reakce jako *Kravina.... Nesmysl.... hovadina....kterej debil to psal....apod.* Následně ale racionálně uvažující člověk často připustí, že ten „*debil*“ mohl mít třeba i v některém bodě té

„*kraviny*“ svou (někdy i obecnou) pravdu. Nevím jak komu, ale mně se to stalo naposledy, když jsem v minulém čísle Stopy sepsul článek z „Kamaráda“, a pak jsem musel následně uznat, že popis figur „trampů“ ve vitrině musaionu byl sice pejorativní, leč výstižný, a to (na rozdíl od nás, co jsme je živě šmírovali skrze sklo vitriny) je autor protinožeckého článku viděl ze záznamu či z fotografií.

Tím mediálním ovlivňováním čtenáře nemyslím jen to, že některé prosté duše, nevlastníci vlastní úsudek, věří všemu, co je napsáno či ukazováno. Dnes, v době absolutní svobody projevu, po které jsme v dobách totality všichni beznadějně toužili, je všechno poněkud jinak, než za našeho mládí, leč tehdy, byl-li autor šikovný, mohl čtenáře již od časného věku vést určitým směrem a ovlivnit tím i jejich životní postoj. Nemyslím tím jen „pana“ spisovatele Foglara (kdo tvrdí, že namísto Rychlých šípů miloval Bratrstvo kočičí pracky, je lhářem, bláznem či recesistou), ale i všechny pohádky z dob minulých byly psány ve smyslu vítězství dobra nad zlem, pravdy nad lží, slušnosti nad sprostotou, poctivosti nad zlodějnou atd. .atd. Samozřejmě jsme si z toho pak – jako klackové – dělali srandu, ale NĚCO v tom pozitivním smyslu to v naší generaci určitě zanechalo. Stejně tak i to – dnes mnohými „vědci“ opovrhované náboženství mělo na mladé obrovský výchovný vliv, i když pak třeba celý život prohřešili, ale alespoň věděli, že se něco nesmí či nemá. Dnes se domnívám, že si část omladiny myslí – za podpory televizních kasovních trháků – že se prostě může všechno. Ne, nejsem Herodesem, ani bývalým vychovatelem z intru či pašáku, jsem jen dědkem, který toho v životě dost viděl i prožil. Když náhodou zahlédnu v televizi (která mě mimo záběrů z přírody, zpráv a filmů pro pamětníky jinak nějak moc nebere) dnešní filmové hity, nejenže si nejsem jist jejich „výchovným“ účinkem, ale přestávám se snad divit i zvýšené zločinnosti nezletilých. Nemám rád klišé, ale napadá mě něco o sklizení toho, co se zasel (vnitřní hlas mi říká „vidíš, vole, a už jsi jako teta Louisa, kterou jsi jako kluk za podobný kecy nenáviděl“).

Pokud působím jako škarohlíd v oblasti trampingu, kde na rozdíl od některých optimistů jsem skeptikem ohledně naší nástupnické generace, pak musím říci, že pokud jsem poznal potomky kamarádů na různých akcích, chovali se vždy slušně a kamarádsky – tím víc mě mrzí, že je těch našich následníků tak málo, ale o těch příčinách stárnoucí trampské populace včetně vlivů dnešní doby už bylo popsáno v mnoha minulých článcích Stopy místa dost. Jen si myslím, že ten následnický trampský potěr nemůže mít na trampingu nikdy totožný názor s tím, který nosíme ve svých vzpomínkách už jen proto, že my jsme si tu dalekou romantiku našich písní vysnili a dlouho žili představami, jak to „tam někde“ asi vypadá. Dnes, kdy se může každý kdykoliv „tam někde“ podívat osobně, může zpětně těžko pochopit ty naše romantické vzpomínky. Ten otevřený svět a svobodné cestování, což bylo pro nás za totalitních režimů naprosto nemyslitelné, těm mladým ze srdce přeji, ale o ty naše slastně naivní mylné představy se jejich pohled na trampingu bude vždy odlišovat od toho našeho.

To jsem zase dneska namachroval guláš myšlenek, ale více-méně.....kdo nechce, číst to nemusí!

Zdeněk, Prad'ourov nad Sázavou 183

Poznámky redakce

Důležitým upozorněním je změna emailové adresy Stopy, která je uvedena v záhlaví tohoto časopisu na první stránce a také nová adresa na Internetu:

<http://www3.telus.net/public/aklestil/>

Prosíme všechny čtenáře, aby si nové adresy opravili a oznámili to eventuelně všem svým kamarádům a známým.

Převalil se nám další tramský rok a my přejeme všem pohodové Vánoce a suchou stezku do roku 2012.

Máš-li zájem o upozornění, že je na Internetu nová STOPA, tak pošli svoji Email a nezapomeň nám dát vědět, když si Email změníš. Redakce nemusí souhlasit s obsahem článků, které jsou otištěny. Odpovědná je osoba pod článkem podepsána a na ni se také obraťte s případnými dotazy a výhradami. S redakcí spolupracuje přes Internet Zdeněk z Prahy, který se stará o diskretní narovnání prohřešků vůči mateřštině v příspěvcích do Stopy.

Děkujeme těm, kteří vydávání Stopy podporují finančně a tím pádem nám umožňují pokračovat v práci už 23. rok.

- redakce -

Tramské videodisky MADE BY STOPA

Yukon River 2003	disk č. 9	2003	disk č. 24+10
Teslin River 2005	disk č. 19	2007	disk č. 28
Celosvětové potlachy		2009	disk č. 35
1993 Colorado	disk č. 30	Potlachy TPHB Calgary	
1998 Bush River	disk č. 26	1990 Saskatchewan Cross.	disk č. 13
2006 Texas	disk č. 25	1994 Finley Creek	disk č. 20
2011 Bush River	disk č. 39	2002 Bush River	disk č. 10+24
Vítání Jara na Ostrově		2004 Bush River	disk č. 16
1983 Weeks Lake	disk č. 20	Svatby	
1984 Sarita River	disk č. 20	Tom a Světlana 2008	disk č. 29
1990	disk č. 13	Bobin a Dášenska 2009	disk č. 36
1991	disk č. 20	Narozeniny	
1995 Mušlárna	disk č. 24	Dlohému Jirkovi je 50	disk č. 14
2003	disk č. 10	Padesátka Yany	disk č. 14
2004	disk č. 14	Vaškovi je 65 (2006)	disk č. 23
2005	disk č. 17	Narozeniny Vaška 2009 a 2010	disk č. 38
2006	disk č. 22	Různé	
2007	disk č. 27	Vzpomínka na Jirku Živného	disk č. 24
2008	disk č. 31	Velrybářská výprava 1999	disk č. 24
2009	disk č. 34	Fishing derby v Cariboo 2008	disk č. 32
2010	disk č. 37	Vandry s Lampou	disk č. 21
Potlachy STO Vancouver			
1985	disk č. 20		